

Велимир Петров
Цуцито на Мицка

Пролетта се губи нейде по пътищата чак до май, но когато все пак дойде, беше цяла разкошотия. Всичката флора нацъфтя в тоналните гамии на модните тенденции за идната година, а според мнозина дори разточително преоразмерена.

Фауната пък, сякаш държана на въже се размяука, заблея гергьовски, зачичкирика, запръхтя, а сладкопойният контингент се юрна да пее едновременно всички кавърверсии от време оно, до наши дни.

В такава една предпоставка, Цуцито на Мицка хвърли дънките за великденска профилактика и обу ходачките на бос крак. Бос, ама Крак! Преди това нахлузи бойните шортички на майка си, останали скъп спомен от приноса и в бригадирското движение, съвпадащ по време с минижуа и първите плахи стъпки в сексуалната революция. Толкова плахи, че се наложи Цуцито на Мицка да подкастри и разнищи крачолките с поне пет нежни пръстчета, опъргавели от компютърна грамотност.

Тази оскъдна опаковка едва задържаше отзад двете пръхкави ябълки от сорта „Розово-бяла превъзходна“, хем лъскави, хем матови, като откриваше петдесет процента видимост и придаваше търговски вид на стоката.

По-нагоре и вече отпред, голото кръстче – на цяла педя от гореспонатите компютърно грамотни пръстчета – пъргавелки, подпираше едно шарено парцалче. Парцалчето имаше спорните претенции, че е нещо като блузка, няколко номера по-малка от приносящата я и прикриваше, не винаги успешно две други, по-дребни, но също така видимо сладки ябълчици от розово-бялата превъзходна. По-вторачено наблюдателният читател би забелязал и едно нежно пъпче, още по-нежно намигващо от абитуриентското коремче на Цуцито на Мицка. Някой капризен източен дизайнер-модист би вътъкнал в тази красива подробност изящно розов рубин, но ако ни питате – и така си беше добре.

За крачетата вече споменахме, че бяха Крачета! Имаха си всичко, което им се полагаше: подходяща продълговатост и финес; тук-там прасковен мъх и нежни прегъвки, а и умееха да спират дъха на по-беззащитните минавачи.

Естествен връх на всичко си беше муцунката на Цуцито на Мицка, естествено предизвикваща римата – да се цунка. Една такава... малко отнесена... пък хубавка... уж детска... пък зряла; пък малко стипчивичка... а може и да е прекалено сладка... знае ли човек...

Очичките – леле малеее – пълни с разни кръстословици, как да не опиташ да ги решиш... и отвесно... и хоризонтално..., че и по диагонал.

С други думи Цуцито на Мицка, заедно с пролетта напъпи и

разсъфтя, с тази уговорка, че пролетта позакъсня, а Цуцито на Мицка май поизбърза. Пролетта виновно взе да навакса: включи резервни мощности; температурите, особено на изолирани места се вдигнаха над нормалните за сезона; надвисна реална опасност от топлинни удари.

Тираджията Гошо беше получавал и преди доста удари от живота и други такива. Толкова много и различни, че започна философски да се прави на ударен, за да оцелее. Наистина оцеля – на косъм му се разминаха няколко пъти пътно-транспортни произшествия, също и няколко брака – както по света, така и у нас. Остана му само сложна мрежа от кореспонденции от най-горещите точки на планетата. Скоро и те щяха да изстинат, предвид далновидната таксова политика в пощенските услуги.

Не може да се твърди, че Гошо Тираджията не беше подготвен за топлинния удар, който получи тъкмо във върховите обедни изригвания. Години наред беше возил с различни возила Цуцито на Мицка, още като момиченце с панделки. С периферното си зрение, с риск да създаде страхова ситуация в насрещното движение, набитото му (многократно) око усещаше, че в тази трънка след време ще има нещо повебче от заек. И въпреки всичко, го завари неподготвен. Може да се каже – непозволен удар! Може и да е под кръста. По-циничните, а шофьорите са еднии – дори ще определят на колко пръста под кръста...

Цуцито на Мицка си харесваше бате си Гошо Тираджията още като и връзваше развързаните панделки със силните си ръце и и носеше купища дъвки. Дори си мечтаеше, като порасне, да тръгне с ТИРа – да му помага да видят Света с други очи.

Топлинният удар бил не само топлинен, а взаимен – двупосочен. Дъхът им спря, пулсовете избиха стрелките на пулсомерите; наложи се да вземат мерки – вземаха си мярката!

Цуцито на Мицка и бате и Гошо Тираджията взеха да кроят плановете. Крояха ги денонощно, от ранна вечер до късни зори, както и по цели нощи! Градивно, всеотдайно – като един! Нямахме това-онова.

Още в началото приеха програмата: първо на първо – да продължат да кроят плановете и по-малки планчета; второ на второ – да си изкара Цуцито на Мицка абитуриентския бал; трето на трето – роклята ще е от подходяща западна страна, доставена с ТИР; четвърто на четвърто – заведането до бала да стане с подходяща западна кола, спечелена с ТИР; пето на пето – кавалер ще е самият Гошо Тираджията; шесто на шесто – след дипломирането на Цуцито на Мицка, бате и Гошо Тираджията да си вземе всичките отлагани отпуски и да се включат в лятната

Цуцито на Мицка

антиспинова кампания по южното ни черноморие; седмо на седмо – на есен, както си му е реда в техния си регион, да си се узаконят и приберат като хората; и осмо на осмо – но съвсем не последно, да видят какво могат да направят с много любов и надежди!

Такива ми ти работи, с Цуцито на Мицка и бате и Гошо Тираджията!

Май 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11017>]